

BELOKRAJINSKI PRVI DECEMBER

*Ko je december prebudil se prvi,
v zarji nesluteni slavnostno vstal,
rojen v grobeh in v junaški krvi,
da blagoslov nam svobode bi dal,
takrat je padla zmage milina
tudi na tebe, Bela Krajina!*

*Takrat je naše vinske gorice,
loze in njive val sreče zajel,
naše je mesto in naše vasice
plamen navdušenja silno pregrel,
da smo mi vsi kot ena družina
bolj še vzljubili te, Bela Krajina!*

*Lokvica, Grabrovec, Suhor, Tri fare,
stare, čestite Metlike obraz —
konec je robstva, krivice, prevare,
došel je veliki, radostni čas:
saj je junaških borcev vrlina
dala svobodo ti, Bela Krajina!*

*Radostno naša srca igrajo,
tiha zahvalnost v njih moli in vre,
česar ni bilo, zdaj deca imajo,
pogled pogumno v daljavo nam zre:
da nam bo slavna vsa domovina,
slavna ti v njej boš, Bela Krajina!*

*Smelo mi mladi v vrste zidarjev
stopamo bistro, odločno sedaj,
nič ne bojimo se borbe viharjev,
hočemo dalje v lepote sijaj,
da nam ostaneš najdražja svojina,
naša ti ljubljena Bela Krajina!*

E. L. Gangl

○ novoletnem prašičku

Ali veste, zakaj je zviti prašičji repek spredaj ploščato stisnjen? V Rusiji je nekoč v davnih časih pridigal na Silvestrov večer zunaj na polju pobožen mož z imenom Bazilij. Ker so bili ljudje ta dan vsi zaposleni s pripravami za novoletno slavo, ni bilo nikogar, ki bi hotel svetnika poslušati. Prišle pa so k njemu živali, ki so slišale njegov mili in dobrotljivi glas. Tu je sedela miška poleg mačke in zraven nje pes, poleg psa pa je sedel zajec in na deblu zraven siva vrana. Vse živalce so bile složne, zakaj sv. Bazilij je pridigal o miru. Pobožni mož je bil s svojim govorom skoro pri koncu, ko je pritekel od nekod majhen pujssek. Hotel je tudi slišati pridigo, in ker poleg mačke in miške, poleg psa, vrane in zajca ni ho-

tel sedeti, bil je namreč sila strahopeten, je sedel prav k pridigarjevim nogam. Sicer ni prav nič razumel vsega tega, o čemer je govoril sveti mož, toda hotel je biti na vsak način poleg. Ker pa pujssek ni bil posebno brihtne glave, tudi ni zapazil, da je pridige že davno konec. Čepel je še nadalje pri svetnikovih nogah, ko je sv. Bazilij hotel že oditi. Ker pujssek svojega zvitega repka ni potegnil k sebi, je stopil svetnik nenamerno nanj in nesreča je bila tu. Pujssek je milo zacvilil »kvik«, sv. Bazilij se je pa ustrašil in odmaknil nogo, toda repek se je pokvaril in postal ploščat. Tak je ostal do današnjega dne. V Rusiji so imeli do takrat pujske za nečiste živali in so jih zaničevali. Od pridige sv. Bazilija sem pa so pričeli te živali častiti in gojiti. Smatrajo jih za srečonosne živalce in vesele znanilce novega leta, kakor štiriperesno deteljico, podkev in dimnikarja.